

A close-up photograph of pink roses on a dark, wet surface. The roses are covered in water droplets, and the surface reflects light in a shimmering, iridescent pattern. The background is a deep, dark blue.

Helen Grace Carlisleová

Krev mé krve

motto

motto

Helen Grace Carlisleová

Krev, mé krve

Praha 2015

Přeložila Ludmila Weinfurterová

© 1930 by Helen Grace Carlisle
Translation © Ludmila Weinfurterová, 1932

ISBN 978-80-267-0505-5

1

Maminka chtěla abych se učila psát na stroji ale připadalo mi to strašně těžké a ze stroje jsem měla trochu strach. Dělal takový rámus. Prosila jsem ji abych místo toho směla pracovat v obchodě u Landryho. Potřebovali pokladní a tak mne hned přijali. Maminka byla zklamaná protože myslela že psát na stroji je něco lepšího než být u pokladny ale nemohla jsem si pomoci psaní na stroji mi připadalo tak těžké a bála jsem se toho rámusu. Určitě bych to všechno popletla.

První den co jsem pracovala u Landryho povídala jsem mamince o panu Williamsovi. Prodával hedvábí u pultu blízko mne. U hedvábí pracovali sami muži a připadalo mi to směšné když všude jinde byly skoro jen samé dívky. U hedvábí bylo hodně starších mužů ale pan Williams nebyl tak starý. Myslím že mu bylo třicet pět let a mně bylo osmnáct. Povídal mi že jeho tatínek pracoval také u Landryho ale byl u Landryho v Londýně a tam jim říkali soukeníci a to mi bylo k smíchu.

Tak jsem povídala mamince jak pan Williams se mnou hovořil. Když mi dával účtenky tak mi neříkal abych si pospíšila ale ptal se mne jestli se mi ta práce líbí a řekla jsem ano líbí se mi jenže se bojím abych něco nepopletla. Potom chtěla maminka vědět jestli je hezký a jestli má knír a řekla jsem že ano a maminka byla spokojená a řekla mi abych si ho předcházela a byla k němu milá. A když jsem šla příští den do práce přibalila mi k obědu dva pomeranče a řekla mi abych jeden nabídla panu Williamsovi. Jenže ten den jsme se

skoro vůbec nedostali k rozhovoru a tak jsem přinesla ten druhý pomeranč domů ale maminka řekla že to nevadí.

Ale na druhý den se pan Williams zastavil u pokladny a zase si se mnou povídal. Řekl mi že mám hezký límeček. U Landryho jsme musely nosit černé šaty s bílým límečkem. Řekla jsem že ten jsem si sama ušila a obroubila. Nato mi řekl že prý to moc hezky umím. Styděla jsem se protože jsem cítila jak jsem se začervenala a jak mi hoří tváře. Vtom přišel zákazník a pan Williams odešel. Ale když všichni zákazníci odešli tak se vrátil a zase jsme si povídali. Říkal jak hrozné věci provádějí Španělé našim vojákům na Kubě ale že my jim taky něco ukážeme a ptal se mne jestli jsem slyšela jak se v poslední době zpívá *Yankee Doodle*. Řekla jsem ne a tak mi to pan Williams zazpíval docela tiše takže jsem to mohla slyšet jen já. Řekl mi že se chtěl dát taky na vojnu ale že už je vlastně skoro po válce.

Když odešel Fanny Bensonová která pracovala se mnou v oddělení se dala do smíchu a říkala že pan Williams je má láska ale řekla jsem jí že na lásku jsem ještě moc mladá ale že se mi pan Williams líbí. Řekla jsem jí že je můj ideál protože je tak hezký a milý a protože mu to tak sluší v černém kabátě a proužkovaných kalhotách. Fanny se smála a řekla že jsem romantická a já jí řekla že nejsem romantická ale že je hezké když má člověk ideály.

Příští den mi dala maminka s sebou několik koláčků které sama pekla a řekla mi abych jeden nabídla panu Williamsovi. Tak když jsem rozbalila balíček s obědem u stolu kde jsme seděly my děvčata vzala jsem jeden koláček a šla jsem k panu Williamsovi a zeptala jsem se ho jestli nechce ochutnat že je pekla maminka a on řekl ano. Potom jsem rychle utekla k naše-

mu stolu protože jsem si najednou uvědomila že jsem byla smělá a dostala jsem strach.

Připadá mi to teď zvláštní když si vzpomínám že mě taková maličkost vylekala zvláště když si vzpomínám jak jsem se skoro vůbec nebála když Danny šel na elektrické křeslo. Tehdy jsem nic nechápala. Snad ani teď nic nevím. Je toho tolik nepochopitelného po celých těch třicet let od chvíle kdy jsem dala Frankovi koláček ze svého balíčku až do nynějška kdy Danny umřel na elektrickém křesle.

Potom mi pan Williams začal posílat s pokladními bločky cukrová srdíčka. Myslela jsem si že je to od něj směšné a že to není tak úplně správné protože na nich byly různé nápisy jako *Můj miláček* a *Z lásky*. Ale vždy jsem je trochu ocucala až nápis zmizel a pak jsem je položila před sebe na stůl aby viděl že tam nápis už není a že byl příliš smělý.

Jednou když jsme odcházeli od Landryho pan Williams mne dohonil a zeptal se jestli mě může doprovodit k nadzemce a já řekla ano. Potom se mne ptal jestli k nám může někdy přijít na návštěvu. Řekla jsem že se zeptám maminky. Zeptala jsem se tedy a maminka řekla to se rozumí a že to není snad ani tak špatné být pokladní protože některé děvče udělá někdy větší štěstí v krámě než v kanceláři.

Řekla jsem panu Williamsovi že k nám může přijít ve středu na večeri. Povídala jsem to Fanny Bensonové ale litovala jsem že jsem jí to řekla protože si ze mne celý den utahovala a dělala si ze mne legraci.

Ve středu jsem odešla z obchodu o něco dřív a maminka mi řekla abych si vzala ty modré šaty. Měly nabírané rukávy a kolem krku růžičky. Byly to mé šaty do zábavy jenže jsem skoro nikam nechodila protože jsem znala jen málo lidí.

Maminka udělala moc dobrou večeři a já jsem sama udělala paštiku protože říkala že ji dělám líp než ona a pak taky že bude hezké když potom panu Williamsovi řekne že jsem ji dělala já. A Jamey udělal zmrzlinu. Ale večeřel dřív než my protože jsme se báli že by mohl být u stolu prostořeký bylo mu teprve třináct let. Těsně předtím než přišel pan Williams jsem si natočila vlasy abych byla hezky učesaná a poprosila jsem tatínka aby si při večeři nesundával sako.

Pan Williams přišel s kyticí – koupil ji v květinářství – květiny uprostřed stolu vypadaly hezky a bylo to jako u nóbl lidí. Večeře byla dobrá a panu Williamsovi chutnalo všechno až na kapustu. Maminku to moc mrzelo ale pak když jsem jí pomáhala v kuchyni se zmrzlinou tak jsem jí řekla že ostatního jedl tolik že to skutečně nevadilo. Maminka mu řekla že paštiku jsem dělala já a pan Williams říkal že je překvapen – vlastně že žasne jelikož mluvil vždycky tak vybraně – protože dnes se dívky o kuchyni nestarají že je to ostuda protože co se stane z domácnosti když všechny dívky budou chodit do práce a budou si myslet že mohou zanedbávat kuchařské umění. Byl rád že vidí aspoň jednu dívku která ví že zaměstnání je jen na čas kdežto domov navždy. Potom řekl to je sféra ženy a každá žena má hledět aby ona i její sféra byly co nejvábnější. Myslela jsem si že pan Williams mluví jako kniha a maminka příkyvovala všemu co řekl takže jsem viděla že i jí se to líbilo. Tatínek mnoho nemluvil a myslím že mu nebylo volně protože měl na sobě kabát. Jednou řekl zdá se že chtějí udělat Roosevelta guvernérem a pan Williams řekl ano vypadá to tak a maminka řekla proboha nezačínejte s politikou. Politika ji vůbec nebaví a byla ráda že mne také ne a co tomu říká pan Williams že četla nedávno o tom jak někde na západě ženy chodí k volbám

jaké jsou to novoty že jí zaplatí pánbu stačí její šití pečení a vaření.

Maminka povídala panu Williamsovi jak jí vždycky pomáhám při mytí nádobí ale že dnes večer samozřejmě nemusím a tak jsem šla s panem Williamsem vedle do salonu zatímco maminka uklízela ze stolu. Zahraj něco panu Williamsovi řekla maminka jistě si tě rád poslechne. A pan Williams řekl ano velmi rád si to poslechnu a já jsem cítila že se červenám ale on řekl abych se nestyděla že tomu nerozumí a jestli udělám chybu tak na to nepřijde ale že má hudbu přesto velmi rád. Tak maminka odešla do kuchyně a já jsem hrála *Modlitbu panny*. Pan Williams seděl velmi tiše a když jsem skončila zeptal se mě jestli umím ještě něco. Řekla jsem ano a hrála jsem *Srdce a květy* a on vstal a obrátil mi listy. Stál tak blízko že jsem se ho mohla dotknout. Ještě nikdy tak blízko mne nestál. Když jsem byla uprostřed shodil rukou zelenou hedvábnou dečku kterou jsme měli na pianě a ptal se mne kdo ji vyšival. Řekla jsem mu že já a on řekl že je moc hezká a já řekla ano velice se mi na ní líbí ty růže a ukázala jsem mu všechny ty hedvábné kuličky které jsem přišila a on řekl že jsem velmi talentovaná dívka. Potom jsem dečku dala zase na piano a postavila jsem na ni fotografii tety Kate v červeném plyšovém rámečku aby zase nepadla jenže když jsem opět hrála tak to tak divně na pianě řinčelo a dala jsem ji tedy zase pryč. Když jsem to konečně dohrála ptal se mne pan Williams jestli umím ještě něco a řekla jsem ano. Nechávala jsem to nakonec protože to bylo nejtěžší a znělo to tak báječně protože to mělo moc akordů. Byl to *Básník a sedlák* a zahrála jsem to celé jen se dvěma chybami a bylo to nejlíp co jsem to kdy hrála protože jsem chtěla aby se to panu Williamsovi líbilo. Byla jsem přesvědčena že je můj

ideál protože se mi tolik líbil a byl tak milý a dovedl tak hezky povídat. Byla jsem šťastná když stál tak blízko mne. Kromě několika lehčích kousků jsem už nic víc neznala a *Večerní hvězdu* jsem po *Básníku a sedlákovi* hrát nechtěla. Tak jsem vstala od piana a sedla jsem si na pohovku a pan Williams přišel a sedl si vedle mne a zase jsem se začervenala a bylo mi horko ale pan Williams se na mne laskavě usmíval. Poprosil mě abych mu pověděla něco o sobě a tak jsem mu vykládala že žijeme pořád ve stejné ulici a že to tady docela ujde ale že maminka si stále stěžuje protože nadzemka ve Třetí avenue dělá velký rámus ale máme to blízko do Central Parku a tak se mi tu líbí. Potom se mě pan Williams zeptal jestli bych s ním v neděli nechtěla jít do Central Parku že tam budeme jezdit na loďce a řekla jsem mu že bych byla ráda kdyby mi to maminka dovolila. Tak jsme si ještě trochu povídali a vypravovala jsem mu jak jsem chodila do školy že jsem neměla žádné zvláštní vysvědčení ačkoliv jsem nikdy neopakovala že jsem byla vždycky tichá a ostatní děti že mě zlobily ale nemohla jsem za to že jsem se hned všeho polekala. Pan Williams řekl že potřebuji někoho kdo by mě chránil a řekla jsem ano a myslela jsem si ano někoho takového jako je pan Williams protože je mnohem starší a u hedvábí získal mnoho zkušeností a taky že je tak velký. Povíдалa jsem mu potom že když jsem vychodila školu tak jsem zůstala doma a jenom jsem pomáhala mamince v domácnosti a že umím proto tak dobře šít a vařit poněvadž maminka byla na všechno pedant a musela jsem dělat všechno pořádně. A pak jsem mu říkala jak se maminka bála že se s nikým neseznámím když s ní budu pořád doma jak jsme o tom hovořovaly a ona myslela že bude nejlepší když půjdu někam do kanceláře a tak jsem přišla k Landrymu.

Najednou mě pan Williams vzal za ruku a říkal vy máte tak hezkou malou ručku slečno Knightová. A věděla jsem že se zase červenám a že mi tváře hoří. A takové rozkošné vlasy nejsou ani příliš hnědé ani příliš blond a taky máte krásné oči. Mám rád modré oči. Bylo mi hrozně že říká takové věci a řekla jsem mu že myslím že by to neměl dělat. Ale řekl mi proč ne protože byl přesvědčen že květům se člověk má obdivovat. Nechá-pala jsem co tím myslel a on se smál a vysvětlil mi že myslel to že máme říkat hezké věci lidem dokud žijí a ne až když zemřou a tak jsem se smála taky ale nelíbilo se mi že mluví o smrti když mi bylo tak dobře.

Pan Williams mě stále držel za ruku až se mi začala potit a to mi bylo nepříjemné ale nevěděla jsem jak ji mám odtáhnout. Potom si položil mou ruku na hrud' a zeptal se může-li mi říkat Mary a řekla jsem ano můžete. Potom mi řekl že mu musím říkat Franku. Ale řekla jsem to ne to nejde protože byl o tolik starší a dokonalejší. Smál se a řekl abych to zkusila. Pokoušela jsem se tedy říkat mu Franku ale každou chvíli jsem se spletla a většinou jsem mu říkala pane Williamsi. Potom bylo deset hodin maminka přišla do salonu a pan Williams řekl že myslí že už je čas aby šel. Řekl všem dobrou noc a řekl že strávil krásný večer a stiskl mi ruku.

Tu noc jsem skoro oka nezamhouřila. Pan Williams byl má první láska protože kluci v ulici byli hrubí a jen si ze mě utahovali. Byla jsem hrozně rozčilená a pořád jsem si představovala jak se na něj budu zítra celý den v obchodě dívat a byla to kouzelná představa. Viděla jsem ho jak prodává hedvábí nějaké elegantní dámě a já se zatím na něj dívám a myslím si ach paní včera mě nazýval Mary. A připadalo mi to tak báječné jako bych vedla dvojí život.

Když jsem byla druhý den v obchodě vypravovala jsem to Fanny Bensonové ale ta se jen chichotala a cítila jsem že všechno kazí. Když pan Williams přišel k pokladně s blokem byl s ním zákazník a já jsem dělala jako že nic ale pan Williams se podíval na mne a já na něj a věděli jsme co je mezi námi. Ale Fanny mě pod stolem kopla a skoro jsem se rozesmála tím se to všechno zkazilo. Bylo to hrozně vzrušující. Cítila jsem že se děje něco důležitého a že to není ještě u konce. Celý den jsem měla takovou radost a byla jsem veselá jako bych byla ta nejšťastnější dívka na světě a to jsem si přece snad ani nezasloužila. A tak když jsem přišla večer domů řekla jsem si že si to musím aspoň trochu zasloužit a rozhodla jsem se že si dám na sukni novou lemovku. Bylo mi tak protivné párat tu starou špinavou lemovku ucouranou z ulice ale teď když mne má pan Williams rád musím chodit čistá a řekla jsem si že si od nynějška budu dávat pozor a nebudu už sukni tak courat.

2

Pan Williams přišel tak jak slíbil v neděli odpoledne a šli jsme do Central Parku. Bylo horko a tak se mi nechtělo jít ke zvířatům ale pan Williams mi koupil knížku s obrázky všech zvířat a napsal na obálku Mary na věčnou upomínku z lásky. A přestože to psal tužkou vystínoval písmena tak krásně jako by to byl psal perem. Když Danny umřel na elektrickém křesle a já jsem uklízela půdu protože jsem se musela stěhovat našla jsem knížku s obrázky všech zvířat.

Veslovali jsme také na jezeře ale trochu jsem se bála a na jednom místě u břehu jsme viděli kachnu jak

sedí na hnízdě a pan Williams se mne ptal jestli bych jednou také chtěla mít své hnízdečko a já jsem se celá zapálila. Veslovali jsme chvíli a potom pan Williams pustil vesla do vody a řekl ach Mary jste dnes tak rozkošná. Chtěla jsem mu povědět že si myslím že je báječný ale nevěděla jsem jak to říct.

Pomyslela jsem si že přijdeme pozdě k večeři ale pan Williams řekl ne ještě se musíme trochu projít v parku než půjdeme domů. A tak jsme se velmi pomalu procházeli a on si položil mou ruku na svou a hladil mi prsty které mi vykukovaly z polovičních rukavic a měl tak pevnou ruku a bylo tak hezké se o ni opřít že jsem si najednou dodala odvahy a řekla jsem mu že má silnou paži. Byla jsem ráda že jsem to řekla protože ho to potěšilo a řekl mi že mě má rád protože jsem tak plachá a nesmělá a já jsem si myslela jaký on je gentleman poněvadž kluci z naší ulice mi říkali vyplašená kočka. Chtěla jsem aby někdo z nich byl venku když jsem se vedla s panem Williamsem domů aby mě viděli protože byl tak báječný.

Ano Mary řekl pan Williams silní muži mají povinnost ochraňovat plaché nesmělé dívky a můžete se na mne vždycky spolehnout.

A opravdu když jsme šli po schodech stáli tam dva kluci z našeho domu a jak jen byli ubozí a směšně oblečení vedle pana Williamse který měl na sobě sváteční šaty. Byla jsem tak šťastná a pyšná.

Měli jsme studenou večeři protože byla neděle a pan Williams mi potom řekl abych ho nechala o samotě s maminkou protože mají spolu tajemství. A tak jsem sklidila ze stolu a umyla jsem nádobí a maminka s panem Williamsem mluvila zatím v salonu o svém tajemství. Potom přišli oba za mnou do kuchyně usmívali se a zdálo se že mají radost.

Příští neděli jsme šli na Coney Island a moc hezky jsme se bavili jenom si mě pan Williams dobíral že jsem se nechtěla učit jezdit na kole a říkal že si nemohu ublížit protože na zadním kole je síť takže se nemohu zachytit sukní ale bála jsem se přesto. Tak si vypůjčil kolo sám a já jsem si sedla na lavičku a dívala se jak jezdí ale řekl mi že ho to samotného vůbec nebaví a že zkusíme tandem ale já jsem řekla ne prosím ne. A když jsme jeli domů smál se a prozpěvoval si celou cestu kočár ti koupit nemohu však budeš hezká i na kole pro dva a přitom stále opakoval že se musím naučit jezdit.

V obchodě to bylo stále hezčí a hezčí. Pan Williams mi začal posílat psaníčka takovým legračním způsobem. Na konci bloku pokladních lístků byl tvrdý papír a když pan Williams utrhal všechny lístky napsal mi tam psaníčko a pak mi je s posledním lístkem dal. Bylo to jako bychom si povídali. Napsal mi vždycky něco jako usmějte se na mne nebo myslím na vás nebo vzpomínáte na neděli? A já jsem musela přijímat peníze a dávat nazpět jako by se nic nedělo. Je to tak romantické říkála jsem si jak oba musíme předstírat že mezi námi nic není a zatím se máme tak rádi.

Fanny Bensonová řekla všechno ostatním děvčatům v našem oddělení a všechny si mě dobíraly jen aby viděly jak se červenám. Ale pan Williams řekl abych si z toho nic nedělala že je to jen žárlivost.

Když pan Williams přišel příští neděli viděla jsem že se něco děje protože kývl na maminku když myslel že se nekoukám a viděla jsem jak maminka pohybuje rty jako by se ho něco ptala a pan Williams přikývl hlavou jako by říkal ano ano.

Když jsme si sedli v salonu pan Williams řekl abych zavřela oči a podala mu ruce a mě napadlo jak je originelní protože vždycky se říká zavři oči a otevři

pusu. Tak jsem tedy zavřela oči a natáhla ruce a cítila jsem že něco dělá s mými prsty a když mi řekl otevřete oči a já jsem je otevřela viděla jsem že mám na ruce prsten.

Je to jen prsten na důkaz přátelství řekl pan Williams a má být důkazem že si budeme vždycky dobrými přáteli ale doufám že jednoho dne budeme víc než přátelé. Potom mě vzal za ruce a políbil mi je a zdálo se mi že to nevydržím poněvadž jsem byla tak šťastná a byla bych se rozplakala ale připadalo mi směšné chtít plakat. Byl to zlatý prsten s malým zlatým srdíčkem a uprostřed srdíčka byl drobounký červený kamínek. Je to granát řekl pan Williams. Je to váš měsíční kámen vaše maminka mi to řekla. Tak to tedy bylo to jejich tajemství.

Běžela jsem rovnou k mamince a plakala jsem a maminka řekla no tak no tak Mary teď už jsi velká a nesmíš být jako malé dítě. Myslím že teď už můžeš tvrdit že máš známost vidíte pane Williamsi a pan Williams řekl ano.

Když pan Williams odcházel zase mi políbil ruce a já jsem si je potom také líbala a stále jsem si opakovala mám známost mám známost a celou noc jsem nemohla usnout protože mě to vzrušovalo i blažilo a říkala jsem si že jsem ta nejšťastnější dívka na světě.

3

Měli jsme známost šest měsíců a všechna děvčata v obchodě to věděla a leccos mi říkala a smála se a já jim někdy nerozuměla. Fanny Bensonová byla nejhorší. Zvykla jsem si všechno jí povídat protože jsem to

musela někomu říct a říkala jsem jí aby to nepovídala dál ale ona to přesto povídala. Každou středu mi pan Williams nosil bonbony a vždycky jsem jich několik schovala pro Fanny na příští den a když bylo léto nosil mi pan Williams v neděli květiny a vždycky v pondělí jsem jednu Fanny přinesla. Z každé kytice jsem si vyli-sovala na památku jednu kytičku ale velký slovník byl brzy plný a tatínek mi řekl že musím přestat protože na stránkách byly samé fleky. Tak jsem několik kytiček vzala a zabalila do hedvábného papíru a uschovala si je v prádelníku.

Bylo to hezké mít známost protože jsem tak měla někoho kdo mě vzal mezi lidi. Jednou jsme šli do jednoho velkého sálu kde nějaký pán vyprávěl všechno o Africe měl laternu magiku a překrásné obrázky. Byly barevné takže vypadaly jako skutečné a některá zvířata byla moc hezká ale nelíbily se mi obrázky domorodců protože vypadali divně a nenosili šaty. Někdy jsme hráli kriket v Central Parku. Jindy mne zase zavedl na koncert Pettových pěvců kteří byli celí načernění a zpívali černošské písně a moc jsem se bavila. Ale na kole jsem jezdit nechtěla. Pan Williams řekl že by se mi to jistě líbilo kdybych se s ním svezla na tandemu protože jezdit na kole je velká zábava. Ale nemohla jsem si pomoci bála jsem se. Maminka dokonce řekla že mi na to ušije sukni a pan Williams souhlasil a řekl že prý ji budu moct nosit v zimě na led aby ji udělala kratší aby nezachytávala o brusle a maminka řekla ano teď se dokonce nosí u kratších sukní dole olůvka aby hezky spadaly ke kotníkům ale dala jsem se do pláče a říkala jsem ne prosím ne a tak mne potom nechali. Ale to byla jediná neshoda mezi mnou a panem Williamsem za celou dobu naší známosti. Jednou jsme jeli nadzemkou až na konečnou a pak jsme se procházeli v lese a zastavili

jsme se na jedné farmě kde nám dali mléko a domácí buchtý. Když v Bronxu otevřeli v parku zoologickou zahradu byli jsme tam dvakrát protože byla čistší a hezčí než v Central Parku a na jednom místě se dalo sestoupit až k řece a nebyli tam skoro žádní lidé a mohli jsme si v klidu hezky povídat. Pomaloučku jsem se pokoušela říkat mu Franku a někdy se mi to dařilo když jsem na to dávala pozor.

Frank byl ve všem úplně dokonalý a byl ke mně stále stejně hodný a laskavý. Tatínek ho někdy zval aby s ním šel do hospody na pivo nebo na skleničku ale Frank mu řekl že něco podobného nemá nikomu za zlé ale on že si na to nepotrpí. A poplácal tatínka po zádech a říkal jen si dejte když vám chutná a tatínek pak odcházel sám. Ale Frank rád kouřil doutníky a hrál biliár. Měl vůbec rád všechny hry a říkal že by si přál abych je měla taky ráda. Byl členem klubu který měl dole v městě dvě místnosti. Hráli tam ping-pong a Frank mi doma na stole ukazoval jak se to hraje a líbilo se mi to. Hráli tam taky karty ale ne o peníze aspoň většina nehrála o peníze ale někteří ano.

Maminka řekla že teď když mám známost tak musím vypadat jako dospělá slečna a koupila mi krásný klobouk. Klobouk měl tři péra a velký oblouk vyztužený drátem aby pěkně stál. Maminka mi ukázala jak si mám udělat účes pompadour aby mi klobouk dobře seděl vysoko na hlavě. Koupila mi hřebínky do vlasů s malovanými kytičkami a Frank mi koupil dvě krásné jehlice do klobouku které měly na konci ptáčky. Maminka mi ušila nové šaty které měly na sukni osm volánů a vysoký límeček. Neměla jsem ten límeček ráda protože mě kostice píchaly do krku a mimo to jsem musela skoro denně měnit rýžek kolem límečku. A celý ten čas jsem cítila jak je všechno báječné a byla jsem

šťastná a přála jsem si aby naše námluvy nikdy ne-
skončily.

4

Přišel prosinec a u Landryho bylo hrozně moc práce. Celý den byl obchod plný zákazníků a denně jsme pracovali až do deseti večer. Frank neměl vůbec čas si se mnou promluvit. Říkal jen prosím pospěšte si slečno Knightová zákazník na to čeká a já jsem řekla ano pane Williamsi. Vyřizovala jsem jeho bloky vždycky před ostatními. Jednoho dne ke mně přišel vedoucí oddělení se zákaznicí a řekl tato dáma čeká už dvacet minut na balíček a na peníze nazpět kde to vězí? Řekla jsem že lituji ale dělám co mohu a vtom šel Frank kolem pokladny a zákaznice řekla vedoucímu to je ten pán co mě obsluhoval. Ale věděla jsem že jsem neměla žádný Frankův bloček protože ty jsem brala vždycky přede všemi. Tak jsem řekla že pro tu paní nemám žádný bloček a ona se hrozně rozzlobila a vedoucí zavolal Franka.

Frank řekl ano vystavil jsem pokladní blok a položil jej na pokladní stůlek i s penězi. Bylo tam pět dolarů a účet činil čtyři dolary šedesát tři centy. Prohledala jsem celou pokladnu a vedoucí se hrozně rozzlobil a zákaznice strašně nadávala a já jsem se rozplakala protože jsem měla na pultě plno bločků a všichni na mne divně pokukovali. Potom se Frank nahnul přes pokladní pultík jako by ten blok hledal a pošeptal mi neplač Mary dám to do pořádku. Obrátil se k zákaznici a vedoucímu a řekl že možná nechal účtenku na pultě a podával mi lístek s pětidolarovou bankovkou. Ještě jed-